

ZPRÁVODAJ KESL RYU

ČEST, PŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

Nejdůležitější body:

- > Letos slavíme 25 let našeho klubu KESL RYU. Po čas letního campu budu doufám přijímat od vás dárky, nikoliv materiálního rázu, ale jakýmkoliv třeba žertovným videem, scénkou a pod. večeru máme dost. Jakýkoliv materiál ať foto, nebo video vám rád dodám. Tak se snažte, jinak večer místo zábavy se bude makat do půlnoci!!! Tak přemýšlejte, vymýšlejte, odložte závisláci mobily, FB, twittry a případně se navzájem domluve!

...rok založení SK Kesi ryu...

Duben-květen

ZALOŽÍM DÁMSKÝ ODDÍL :-) ANEB CZECH OPEN KARATE CUP 2019

První květnový víkend se konala slušně obsazená mezinárodně soutěž v Ústí n.L.. Naši borci si tedy mohli nejen s domácími závodníky, ale i dobře připravenými borci s Ukrajiny, Litvy a dalšími zkontrolovat svojí formu před blížícím se MS WUKF. Stále se zdá, že v drtivé většině zaostáváme ve fyzické kondici, rychlosti, dynamice a tím pádem i v realitě. Technicky by to šlo. No ještě čas na vyladění máme a z hlediska umístění a medailí to nebylo nejhorší, když ale hlavní zásluhu na tom měly naše slečny! A tak nezbytné mytí hlav si necháme na tréninku a zde pouze tabule cti. První den se nejlépe dařilo v kategorii masters Hance Vašíčkové, která vybojovala jedinou zlatou medaili pro náš klub. Na ní navázala Nikola

Jůzová bronzem v kateg. kata, překvapivě v kumite Tomáš Kouba také bronz a Přibyl Honza stejný kov kata masters. Rozhodně za zmínku stojí i zisk pátých míst, kde se jená o prohru za bronz. Zde bodovali Nikola Jůzová v kata žen a Veronika Jůzová ve dvou kategoriích kata. To bylo první den u těch starších vše a ne-
děle bylo žactvo. Tam se nám dařilo podstatně lépe a i výkonnostní vzestup zde byl markantnější. Dalo by se říci, že nejúspěšnější si vedly naše medailové „stálce“. Barborka Šťastná stříbro kata, stříbro kata tým, bronz kumite OPEN a bronz kumite týmů. Neméně úspěšná byla Veronika Rešová. Stříbro v kata, stříbro v kata týmů, bronz kumite OPEN, bronz kumite týmů. Na žebříčku úspěšnosti i výkonnostně stoupá Míša Rešová. Stříbro kata týmů, bronz kumite týmů a pěkně 5. místo kumite jednotlivců. Do sbírky medailí ještě přispěla dobrým výkonem a bronzem Terka Sibřinová v kumite a tým našich ml. žákyň stejným kovem Valentýna Harzdírová, Tereza Sibřinová a Kristýna Čermáková. Bodované 5. místo ještě přidala Barborka Šťastná v Kumite, tak že kluci vyhořeli na 100 %. Díky jako vždy obětavým rodičům a díky našim nejlepším. Díky i Kačce za super koučování.

vá v kata žen a Veronika Jůzová ve dvou kategoriích kata. To bylo první den u těch starších vše a ne-

ZKRATKOU O ÚČASTI NAŠICH BORCŮ NA DALŠÍCH SOUTĚŽÍCH

7.4. proběhl 1. ročník nového roku NP ČSKe těch starších. Výrazný kolektivní úspěch se nekonal, ani výrazný výkonnostní posun a tak jsme byli vděční za vítězství Zuzky Augustýnové-kata ženy bronz Jakuba Slanaře kumite muži a jako dobré se počítají 5. místa Kuby-kata, Filipa Smutného-kata a Luboše Hrazdíra-kata

Dalším turanem pro nižší stv byla VC Vambeka Na konec z přihlášených startoval Marek Kučera a Tereza Sibřinová. Druhá jmenovaná byla úspěšnější a v kata získala 3. místo v kumite dokonce zlato Tomáš Smutný vybojoval na soutěži v Anglii zlatou medaili a na stejné soutěži Martin Sláma bronz v kata masters. Všem, pokud reprezentovali náš klub gratulujeme!

Uvnitř tohoto vydání:

Pohár Nadějí pro nás uspokojivě...	2
První vlaštovka aneb, nechcete se také přidat?	2
Tak jsem ten „reprezentant“...	2
Novodobé dějiny na pokračování...	3
Soutěž slabší konkurence ale...	3
Na pokračování, Moje cesta bojovým uměním...	4

POHÁR NADĚJ VE SLUŠNÉ KONKURENCI PRO NÁŠ KLUB USPOKOJIVĚ

Jak je stále opakováno, v každém sportu máme určité přípravné období a následně předsoutěžní a celá sezona pak směřuje k určitému vrcholu. Jen v karate drtivá většina klubů, trenérů, rodičů i závodníků mají představu, že vrcholný výkon se musí dostavovat po celý rok. To nás někdy nezdravě motivuje či demotivuje, zrovna tak i výsledky žáků, které se někdy zbytečně přeceňují a následně přichází rozčarování, když děti stárnou, rostou přecházejí do oficiálních kategorií a najednou už nejsou jedničky. Je třeba si uvědomit že žáci jsou prostě přípravka, je dobře když sami sebe se motivují dobrými výsledky, ale teprve čas ukáže, zdali se nám společnou silou podařilo vychovat dobrého sportovce. Zde je pro trenéry a rodiče nutná v první řadě trpělivost a výsledky z průběžných soutěží nepodceňovat, ale hlavně nepřeceňovat. Po uvodním slovu

zpátky k soutěži, která výsledky nedopadla špatně, ale na tréninku bylo o čem z hlediska výkonu hovořit :-). Z těch nižších stv se velmi slušně prezentovala Charlota Seniv hlavně v kumite, které si užívala a po zásluze si ve své kategorii vybojovala zlatou medaili. Zlato vybojoval ještě tým

kata Valentýna Hrazdírová, Tereška Sibřinová a Kristýna Čermáková. Stříbro vybojovala Tereška Sibřinová v kata, která přidala ještě bronz v kumite. Dále to již byly „pouze“ bronzové medaile, dvě vybojovala Veronika Rešová a sice kata i kumite a velmi milým překvapením byla Míša Rešová, která nejen vybojovala 3. místo v kata, ale odnesla si skalp nejceněnější, když se jí v kumite o bronz podařilo doslova „nachytat na švestkách“ už kumitářského profíka Barborku Šťastnou a po zásluze vyhrála. Po té ještě do medailové sbírky našeho klubu přispěli bronzovými medailkami Matyáš Houska kata, Ondra Čermák kumite, Timon Pater kumite a tým kata Barborka Šťastná, Míša Rešová a Verča Rešová. Díky Hance a dodanému videomateriálu se dalo do bře zhodnotit, zdali naše sportovní cesta jde správným směrem. Jak již bylo psáno, při těchto soutěžích je třeba koukat na samotné výsledky jako na motivaci pro závodníka, z druhé strany rozhodčí nejsou vždy ti opravdu kvalifikovaní a je třeba se zaměřit maximální pozornost na samotný výkon a ten z většiny byl nadějný a povzbudivý. Gratulace úspěšným medailistům.

PRVNÍ „VLAŠTOVKA“ ANEB ROZHOUPETE SE TAKÉ OBČAS DO „NAŠEHO“ ZPRAVODAJE NĚCO PŘIDAT?

Vždy si říkáme, jak by zpravodaj byl zajímavější, kdyby občas naši borci a nebo rodiče přispěli nějakým zajímavým článkem nebo postřehem. Zatím to je ve fázi přání a tak díky Barborce Šťastné za její příspěvek. **SUPER ZÁVODY V ÚSTÍ.** Vždycky bych si ty závody chtěla užít a většinou se to i povede. Vždy tam potkám spoustu kamarádů se kterými si píšeme a posíláme sms :-). Na závodech si pak podrbeme, pak se trochu popereme :-). A nebo na naopak. Vytvořili jsme si díky soutěžím i takový vzájemný respekt. Většinou se pak setkáme ve frontě na párek v rohlíku :-D Nějak mi to ani nepřišlo, ale poslední dobou mi připadá že se z holek stávají kluci a z kluků holky :-D Prostě kluci ještě mají hodně velký respekt ze soupeřů, aspoň ti naši na této soutěži. (Já ho mám sice někdy také, ale myslím, že se mi daří s ním čím dál víc pracovat). Hodně dobré bojovnice jsou holky Rešovi a tak jim chci tady poděkovat za

skvělou spolupráci v týmu a za ochotu, že se nebály a udělaly jsme spolu dobrý tým, který se nebál bojovat ani s těmi velkými hrošci :-). Škoda, že se takhle neumí poprat více lidí z klubu zvláště na této soutěži, kluci trochu až na výjimky vybouchli. Sice někdy dostaneme tečku do hlavy (mám zkušenost :-D), ale jednak děláme karate a jednak se musíme lépe krýt! Pro všechny kdo ještě kumite nejezdí, by jako karatisté měli na tatami chodit myslím, že je to hodně dobrý trénink do života. Musíte se krýt, ale někdy i zaútočit. Jak říkám prostě dobré do života. To samé kata. Nevím jak ostatním, ale mně dodává potřebnou jistotu když nás Karel koučuje (teda i jako ostatní :-). Potřebujeme mít čistou hlavu a nestresovat se a to se jako dobře říká, ale huře dělá :-). Ten kdo sice dochází na trénink, ale nezavodí, je něco jak nám říkal náš nejvyšší shihan „jíst z prázdného talíře“ :-D

TAK JSEM TEN „REPREZENTANT“ ANEB JAK SE STAL REKREAČNÍ SPORTOVEC REPREZENTANTEM

Cvičíte minimálně dvoufázově každý den, snažíte se o důslednou životosprávu, dáváte si mimo oficiální tréninky ještě osobní „nálož“ a sledujete svoji výkonnost podle sportovního deníku? Ne? Tak jaký smysl má hra na reprezentanty mezi profesionály? Máte profesionální trenéry v „té“ reprezentaci, kteří sledují vaši výkonnost, zodpovídáte se jim z poklesu fyzické kondice, nadváhy, či nesplnění testů pravidelně zakomponovaných do každého kempu či víkendu. Pokud nemáte, jedná se pouze o jakéhosi trenéra-amatéra pro rekreační sport. Konzultuje ten „reprezentační“ trenér s klubovým osobními trenéry vaši výkonnost, psychiku a výhled do budoucnosti s přihlédnutím k růstu? Pokud ne, opět je to jen jakýsi oddílový trenér rekreačního sportu. Chodíte vy „reprezentanti“ na pravidelné kontroly ke sportovnímu lékaři na měření? Ne? Pak si opět musíme přiznat pouze rekreační sport. Jezdíte na soustředění i srazy a platíte si i výjezdy reprezentace? Tak na co je reprezentace! Máte tak špatné trenéry, že vás musí ještě „vyladovat“ reprezentační trenér??? Dobře. Tak že jste v té reprezentaci. Reprezenční trenér vám nedá víc než ten váš. Zaplatíte si všechny kempy nebo

reprezentační srazy. Občas vás vyvezou na soutěž, profesionálů, kterou si zaplatíte a vypadnete v prvním nebo druhém kole, protože jste amatéři. Amatéři v dobrém slova smyslu, protože v naší republice se dělá pouze amatérské karate včetně reprezentace. Pokud se napojíte na nějakého profesionála, který soutěží v „první lize“, teprve si uvědomíte co přináší a bere opravdový sport a pokorně se vrátíte ke svému karate. Můj oblíbený citát je „Natahuj se vždy tak, jak máš velkou postel“. K filozofii karate vždy patřily vlastnosti pokora, loajalita, důvěra. Proč vůbec tento článek? Bez přehnané samolibosti vím o karate dost, nedělá mi problém se stále učit, karate se stalo mým životem. Zažil jsem stovky vzestupu „karatistických“ hvězd i jejich pád. Za mého vedení reprezentace byly povinné zdravotní prohlídky, soustředění si nikdo nehradil a bez regenerace to nešlo. Každý trenér do stával po každé soutěži-kempu elaborát o výkonnosti reprezentanta. Netrénuji a nikdy jsem netrénoval „hvězdy“. Pokud se někdo stane tím reprezentantem, převezme jeho manýry, pak opustil filozofii karate a na tréninku mu bohužel nemám co říct....

NOVODOBÉ DĚJINY KESL RYU NA POKRAČOVÁNÍ ...2003...PO DLOUHÝCH LETECH OPĚT MEDAILE Z „VELKÉ MEZINÁRODNÍ SOUTĚŽE“...

Když se před pár týdny naše děvčata ve složení Iva Keslová, Martina Laláková a Veronika Jelínková dohodly, že udělají letošní útok na titul mistra republiky v kata tým, bylo jasné, že pod vedením naší nejúspěšnější závodnice všech dob to bude zážitek více než reálný. Avšak po systematické a cílevědomé přípravě přece jenom zaskočily členky týmu svého senseie přáním, využít jeden ze čtyř nejprestižnějších evropských turnajů karate jako „generálku“ před MČR. Po zvážení všech pro a proti bylo stanovisko jasné: „Proč vlastně ne? Odvážnému štěstí přeje a jakýkoliv start na takovéto soutěži i třeba prohrou v prvním kole je dobrou školou do další práce a osobnímu vývoji. Minivýprava se vydala v půlnocních hodinách na cestu a před sebou tisíc km do Milána na mezinárodní soutěž Italia Open, jednu ze čtyř Golden League. V předvoji se státní reprezentaci jel i Jindra Pilmann o den dříve. Mimo J. Tučku který v kateg. Open získal zlatou medaili, však nikdo jiný do bojů o medaile nezasáhl, Jindra se mezi nejlepší v Evropě zatím jezdit učil. V neděli nastoupily nejdříve Veronika a Martina v kateg.

kata, ale i přes v celku dobře zacvičené kata, to na seniorku to zatím ještě nestačilo, ale kdo ví, možná za pár měsíců. stále je to však jen o systematické práci a dřině. Nakonec ale přece jenom zahřmelo a to velmi silně. Po vítězství v semifinále nad áčkem Chorvatska se na-prosto překvapivě, ale zaslouženě probojoval náš tým do finále. Ve finále byly v demonstraci kata lepší než Němky, avšak bunkai potřebuje ještě zažít. Samotné stříbro má však pro tým i celý náš klub cenu zlata, již jen pro to, že se jednalo o velmi dobrou seniorskou zahraniční soutěž. Veškeré výsledky žáků, dorostenců a juniorů jsou velmi cenné, ale „chleba se začíná lámat až když nastupují staří kusy“. Příklad táhne a v případě našeho týmu to platí dvojnásob. Je nezbytné jen chtít a něco málo ze sebe do svých snů a přání investovat. Nezbývá než věřit, že tohle byl jen začátek dalších výrazných úspěchů nejen doma i venku.

SOUTĚŽ SICE SLABŠÍ KONKURENCE, ALE PŘEDEVŠÍM ŠLO O VÝKONY

Moudra trenérů zas až tak nepadají na úrodnou půdu :-), a tak pouze rekapitulace soutěže, která z hlediska výkonnostního vzestupu nedopadla zas až tak moc bídně:-). Z mého pohledu náš problém, ale nikoliv jen našich závodníků je že, drtivá většina trénuje „rekreačku“, pokud se zdají chudáci děti „unavené“, okamžitě se přemýšlí jak jim ulevit a rodiče nenapadne že jsou prostě jen líní. Jen ti opravdu cílevědomí se dokáží přemoci i když se cvičit nechce. Pak se nám nebude stávat, že při sporadických návštěvách tréninků a bez cvičení doma budeme smutní nebo rozčarování, že nejsme na soutěžní tatami jedničky. Hledáme cesty jak být úspěšní s minimem práce, špatnou fyzickou kondicí a mimo trénink odpočíváme, protože jsme unavení. Regenerace dětí a mládeže je takřka okamžitá. Není třeba kolem svých dětí chodit po špičkách a litovat je, že musí cvičit, zatím co ostatní paří na pc, nebo na mobilu. A tak k soutěži. Někdy určitě máme ale... a o tom jsem výše hovořil.

Karatista musí být dynamit. V kata i kumite likvidovat chladnokrevně soupeře a ne si jít poklidným tempem pro medaili na „pouťáku“. Pokud tedy teď popíši výsledky z pořadí, i přes to že všem medailistům děkuji a gratuluji, si udělejte sami úsudek, jak i přes medaile koukám na posun. 1. místo Barborka Šťastná kata, 1. místo Rešová Veronika kata, 1. místo Stránský Honza kata, 1. místo Barborka Šťastná kumite, 1. místo Veronika Rešová kumite, 1. místo Pater Mikuláš kata, 1. místo ka-ta tým, Barborka, Miša a Verča, pak celkem dlouho nic:-), 3. místo Lucka Paterová, pak opět hodně dlouho nic, možná 3. místo kumite Honza Stránský, pak opět hodně dlouho nic, 2. místo Valentýna Hrazdírová kumite, ale ty emoce...:-), možná 2. místo Charlota Seniv kumite, no a pak už je to úplně jedno. 2. místo Mikuláš Pater kumite, stejný kov Timon Pater kata, 3. místo Luka Paterová kumite a Miša Rešová též trojka v kumite. Co dále k soutěži. Je potěšující že i když jsou na

tom trochu biti naši borci, jsou součástí úzkého kvalitního rozhodcovského Jindra Pilmann a Kačka Keslová. Méně potěšující a dalo by se říci jako obyčejně, je chování některých našich závodníků, jména si každý doplní sám. Po skončení svého výkonu, zaleze na tribunu nebo jinam a místo povzbuzování svých kamarádů se zabývají činnostmi jinými. Ještě že máme ty rodiče, jinak by většině našich ani nikdo nezateskal za dobrý výkon. Tak rodičům velký dík za atmosféru, kterou dělají a která je na soutěži nezbytná a vy „mlaďasové“ zamyslete se nad sebou. Příště podpora kamarádů bude chybět vám!

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

a neb druhá šance... pokračování ze zpr.2/2019 Léto opět tady a šéf trenér Sugi se rozhodl, že z nás udělá V.I.P oddíl. A tak jsem ještě svůj odchod z kumite pozdržel. Ani 30 stupňová vedra nebyla překážkou vize Sugiho. V 6:00 ráno kdy ještě i zvířena spala naordinován běžecký cross v lese a večer ani 22 hodina a naprostá tma nezabránila závěrečnému procvičování kata. Jedině díky odvážné dvojici Kesi-Kotěra bylo i přes všechny Sugiho nástrahy možné v pozdních podvečerních hodinách smociť ret v jednom či dvou „pivečkách“. Na závěrečnou soutěž kata i kumite jsem byl maximálně namotivován, protože jsem chtěl všem dokázat, že i přes dovršení vyššího sportovního věku nepatřím do starého železa. Den před tím mě však Petr Lejčko poslal při „lehkých randorech“ k zemi a přes veškerou snahu jsem na druhý den nastoupit na kumite nemohl. Určitě jsem měl být alespoň v kátech výrazným favoritem soutěže, ale přehodil jsem techniky a tak jsem skončil předposlední a poslední byl největší favorit Lejčko, který zapomněl katu úplně.

Stávám se i trenérem dětí a to mě ohromně baví, rodiče spokojeni, ale Sugi má jiné plány, je třeba trénovat béčko a i přes protesty rodičů se nedalo nic dělat. Jak dále prezentovat karate bylo jedno z exhibičních vystoupení i tradičně v Jaroslavcích u Týna n. v pionýrském táboře. Prodat vše co jsme uměli, bylo vždy mou prvořadou starostí, která mi vydržela i dlouho potom. To se prezentovalo tak, že se diváci mnohdy ztraceli v tom, zdali ukazujeme a nebo bojujeme na život a na smrt. Hned na začátku jsem musel sundat kolegu Pepu Štekl, který v zápalu „show“ kopnul Andy omylem do hlavy a to se tehdy neodpouštělo. Zbyl tehdy už jen Jindra Jetel, o kterém byla řeč a který si ani před dětmi nedělal servítky a tak ukázka skončila již záhy s první krví. Děti ale jako vždy tehdy ještě vynikající, přijetí úžasné a my se už těšili na večerní přepadení tábora, o kterém věděli jen vedoucí. Jako vždy jsme měli vše perfektně připravené, děti měli být dostatečně vyděšené a vedoucí tábora měl být přivázan u mučednického kůlu. Problém nastal kdy do setmění zbývaly ještě tak 4 hodiny a my skrytí předstírali odjezd domů. Vedoucím se nás zželelo a pro zkrácení času nám dal na mez dvě láhve vína. To se nám stalo více méně osudným. Za tmy při útoku na tábor, jsem se jako první přerazil o napnuté lano, které jsme tam dali, až nás děti budou pronásledovat a přerazí se o něj. Spadl jsem do bahna a musel potupně skočit do kopřiv a v poslední chvíli se zachránit před dětmi, které oproti městským byli hrdinnější a agresivnější. Dopadl jsem ještě relativně dobře, protože jak Pepu, tak Jindru chytli a s válečným pokřikem: „Našli jsme dva opité chlapy“ ne že by byli, ale trochu to z nich táhlo :-)) je připoutali k mučednickým kůlům uprostřed tábora a potupně je mučili barvičkami, bahnem a museli říkat básničky a dělat různá zvířátka dokud je nepustili. Druhý den jsme si spravili reputaci soutěžemi a hezkými diplomaty. Podzim a já ve stodůlkách musel zaskočit vypomoci na nábor, který čítal 130 nadšených začátečníků. Nakonec jsem tam už zůstal, protože mě strhla super atmosféra. Přebor Prahy, to byla tenkrát soutěž doslova jako nynější mistrovství ČR. Než začala kategorie seniorů, motivací pro mě byl skvělý výkon mých karatistů Andy Keslové a Iva Kostínkové, které zlikvidovaly všechny své soupeřky v dorostenkách, Iva první a Andy druhá a všichni záviděli, co že to mám za šikovné holky. Přípravě na tyto závody jsem

dal opravdu maximum, v té době byla většina těch nejlepších československého v karate právě z Prahy. V kátech mezi více jak 50. karatisty postupuji do 24 členného semifinále, což byl veliký úspěch s přihlédnutím špičkové konkurence jako Hamrský, Volf, Krcho, Čtvrtek, Strnad, Třesohlavý a další. Ale to ještě nebylo vše. Naprosto nečekaně jsem se probojoval do osmičlenného finále a konečné 7. místo byl pro mě jedním slovem sen, protože jak již bylo řečeno, byla tehdy Praha Mekkou československého karate. Moje váha do 65.kg jako vždy

nesmírně „nabušená“ a mezi více jak 20 soupeři jsem se cítil jako tatka mezi svými dětmi. Čtyři kola většinou infarktových zápasů však vyzněly pro mě a je tady finále a tak se rozlučka s kumite opravdu povedla. Škoda

že finále bylo až odpoledne, kdy už jsem dost unavený. V základním zápasovém času remíza, prodloužení, těsně před koncem soupeřovo jakési mawaši rozhodčí uznal. Ale protože byla tato soutěž za účasti Volfa 1. Dan, Ševčíka MVT, Maršíka 1. VT a dalších, to byl úspěch nečekaný a tak o to cennější. Další zimní camp, výborný kolektiv, hodně legrace a opět tmelení kolektivu s našimi nejlepšími skokany na lyžích. Výborně se rozjíždí moji žáci od začátečníků jak v kata, tak kumite. Demonstrací toho byla soutěž na závěr soustředění, které probíhalo ve skvělé spolupráci s klubem TJ Mláď, který vedl bývalý předseda US Vašek Veselka a můj bývalý trenér Viktor Vejvoda. Nakonec Iva Kostínková první, Andy Keslová druhá a v mužích Jirka Knoch první, Honza Jančařík třetí. Trošku závistivá po známka Viktora něco Keslovu klanu mě rozhodně potěšila. Opět závěrečná exhibice pro všechny přítomné v Rýžovišti, opět i několik zanedbatelných zranění, protože jako vždy se demonstrovalo reálně a naplno. A opět jedním slovem výborná akce. Jediným „stinným“ okamžikem byla diskotéka, kdy Venca Mráček zcela přemotivován přítomnými děvčaty ve víru tance dělal tak ne předvídané pohyby tvrdého karatisty, že jeho ruka při stála na mém obličejí. K.O. to sice nebylo, protože tenkrát simulování nebylo v módě, ale za chvíli jsem měl o kus hlavy více. I přes omluvu Venci a obdivné pohledy přítomných, co všechno ti železní karatisté vydrží jsem si myslel ně co o... I když moji žáci jsou skvělí a sbírají úspěchy, já si pořád pokoj nedávám a oficiální loučení s kumite sice probě-

hlo, ale je to pořád srdeční záležitost a tak probojování se v mé váze na mistrovství ČSR beru jako dosažení určité vysněné mety a k mým 33 narozeninám ten nejlepší dárek. Jenže jak už to bývá, den před mistrovstvím žaludeční po-

tíže a cesta do Budějovic s šéftrenérem Sugim se natáhla jed nou tolik z důvodů přestávek na toaletu. Snažil jsem se podat co nejlepší výkon, ale v prodloužení na cestě k medailím se již nedařilo, ale i tak sedmé místo v mém věku bylo třeba brát jako osobní vítězství. Dalo by se říci sotva uschlo karate gi, je tu další velká událost. Pokračování příště...